

ninger indenfor Landbrugets Produktionsgrene. Lovgivningsmagten har altid været lydhør overfor de Krav, der stilles, ikke alene fra Landbrugets Side, men ogsaa fra andre Erhvervsgrene, lydhør paa den Maade, at man har givet Bevillinger til at faa de forskellige Sager sat i Gang. Der ved har Lovgivningsmagten for det første sat et officielt Stempel paa vedkommende Foretagende, moralsk støttet det ved, kan man sige, at sige god for det. Desuden har man ved den økonomiske Støtte bidraget til, at disse Foretagender kunde bringes ud i Livet og forme sig saaledes, at det har kunnet være synligt for de enkelte Deltagere, hvorvidt de vare gode eller ikke.

Saaledes har jeg set paa disse Bevillinger fra Statskassens Side til Landbrugets forskellige Organisationer; men jeg har samtidig ment at naar først Landbrugerne have faaet Øjnene op for, at disse forskellige Foretagender virkelig ere rentable for Landbrugerne, burde Statsmagten være berettiget til at inddrage disse Bevillinger, og de enkelte Landbrugere bør se saa sundt paa Forholdene, at de, naar det er kommet saa vidt med deres Foretagender, sige: Nu kunne vi undvære Statens Støtte, nu kunne vi klare os selv. Det gælder navnlig de Bevillinger, der gives under de to Former, der i Lovforslaget ere nævnte under B. og C., Tilskuddene til Avlsforeningerne og Tilskuddene til andre Foranstaltninger vedrørende Husdyravl og Husdyrbrug. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder med Hensyn til de forskellige Foreninger, men jeg skal med Hensyn til Avlsforeningerne kun sige i al Almindelighed, at jeg er aldeles sikker paa, at Lovforslaget her gaar den rigtige Vej. Jeg er ikke vis paa, at det havde været rigtigt nu fuldstændig at fratage disse Foreninger deres Statstilskud; men jeg er i høj Grad taknemmelig for, at den højtærede Landbrugsminister her er gaaet den Vej at nedsætte Bevillingerne, og saa vil jeg haabe, selv om det ganske vist ikke staar i Lovforslaget, at der inden ret lang Tid vil blive foretaget en Revision af disse Bestemmelser, saaledes at Bidragene enten blive yderligere nedsatte eller eventuelt for enkelte Foreningers Vedkommende helt strøgne.

Jeg vil dernæst sige et Par Ord om en anden Form for disse Foreninger, nemlig Kontrollforeningerne. Der er, ikke i Lovforslaget, men fra forskellige Landbrugsorganisationers Side, gjort en hel Del for, at Kontrollforeningerne mindst skulle

beholde det Tilskud, de have, ligesom en stor Del ærede Talere har talt derfor. Jeg er ikke enig i den Betragtning; jeg mener, vi skulle anlægge akkurat samme Synspunkt i vor Opfattelse af den Sag som overfor Avlsforeningerne. Er det kommet saa vidt, at vi ved Hjælp af Statstilskuddet have opnaaet, at disse Foreninger staa Landbruget bi med at komme til Klarhed over, hvorvidt vore Besættninger betale sig eller ikke, skal Landbruger selv ved sine egne Midler kunne opretholde disse Foreninger, og jeg er nogenlunde sikker paa, at det er den eneste Vej til at komme ud af det, som forskellige ærede Talere have omtalt, idet de have sagt, at der indenfor Kontrollforeningerne eksisterer Forhold, der ikke ere, som de bør være. Jeg vil ikke nærmere præcisere, hvad det er, men der siges, at Kontrollforeningerne ikke altid faa udrettet det, der skulde udrettes, til saa stor Klarhed som ønskeligt for den enkelte Landbruger. Hvis dette er Tilfældet, tror jeg, det i nogen Grad ligger i, at disse Foreninger faa Statsstøtte, idet der derigennem bliver frembragt en Konkurrence først og fremmest mellem de enkelte Kontrollforeninger indbyrdes og dernæst mellem de enkelte Medlemmer indenfor Kontrollforeningerne. Hvis Statstilskuddet blev inddraget, og Medlemmerne selv skulde afholde Udgifterne, vilde der opnaas, at ikke alene den enkelte Forening ikke stod til Ansvar for nogen med Hensyn til sin Virken, men at Regnskabet for det enkelte Medlems Vedkommende blev hans eget private Regnskab. Derigennem vilde han netop faa et Regnskab over, hvad han havde ydet sin Besætning, og hvad han havde faaet igen af den. Det skulde Kontrollforeningerne bidrage til. Jeg tror derfor, at der ikke vilde ske Skade, hvis Statstilskuddet blev, om ikke helt borttaget, saa dog nedsat yderligere end i Lovforslaget foreslaet.

I øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling. De Enkeltheder, som ere fremdragne under Forhandlingerne, kan man jo med Lethed forhandle om i et eventuelt Udvalg.

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Denne Sag skulde helst ikke behandles som en Sag, hvortil man tager Stilling efter Partiliniér, og naar man ser udover de nu snart to Dages Debat, har man heller ikke Indtryk af, at man rykker frem Gruppevis hver efter sit afgrænsede Standpunkt. Jeg har ønsket at vente med at